

De internationale drøftelser om skove er imidlertid fortsat efter Rio. Danmark og de fleste andre vestlige lande søger at fremme vedtagelsen af en juridisk bindende global skovkonvention. Det er endnu uvist, om en sådan konvention bliver en realitet, og hvilke typer bestemmelser den i givet fald vil indeholde.

I Rio underskrev regeringslederne endvidere »Konventionen om biologisk mangfoldighed«, der omfatter den biologiske mangfoldighed i bred forstand. Skovene huser en meget betydende del af verdens flora og fauna, hvorfor konventionen er væsentlig i en skovpolitisk sammenhæng.

Desuden blev FN's rammekonvention om klimaændringer underskrevet. Konventionen har til formål at stabilisere atmosfærens koncentration af drivhusgasser på et niveau, der vil forhindre en menneskeskabt ændring af klimaet. Klimakonventionen, der trådte i kraft i 1994, sætter som mål at bringe udledningen af CO₂ og andre drivhusgasser tilbage til 1990-niveau inden år 2000 for de industrialiserede lande. I 1995 blev der afholdt en partskonference, hvor det blev vedtaget at starte forhandlinger om reduktionsmål for CO₂ og andre drivhusgasser efter år 2000 for de industrialiserede lande. Forhandlingerne forventes afsluttet i 1997.

Klimakonventionen er baseret på et nettoprincip, hvilket indebærer, at det ikke kun er reduktioner, der er relevante. Faktorer som f.eks. skovrejsning, der kan øge CO₂-bindingen, kan også medvirke til at nå det samlede reduktionsmål.

Skoverklæringen og konventionen om biologisk mangfoldighed gav i Danmark anledning til overvejelser om beskyttelse af den oprindelige skov i Danmark, og af mulighederne for sikring og forbedring af skovens biologiske mangfoldighed.

Miljøministerens »Strategi for de danske naturskove og andre bevaringsværdige skovtyper«, udsendt 1992. (Udgivet i 1994)

I Danmark blev Rio-konferencen på skovområdet blandt andet fulgt op ved miljøministerens udarbejdelse af en naturskavsstrategi. Naturskavsstrategiens overordnede formål er at bevare de danske skoves biologiske mangfoldighed, herunder den genressource, der ligger i skovene. Strategien opstiller umiddelbare mål for år 2000 og langsigtede mål for år 2040.

Inden år 2000 skal der sikres et skovareal med urørt skov på mindst 5.000 ha, mens der inden år 2040 skal tilstræbes sikret et areal med bevaringsværdige skovtyper, hovedsagelig oprindelig skov i forstlig drift, på mindst 40.000 ha. Arealet med de

bevaringsværdige skovtyper skal dog følge udviklingen i skovarealet. Strategien revideres i år 2000.

I naturskavsstrategien fastslås det, at der ikke længere findes urskov i Danmark. Ved urskov forstås skov, der siden oldtiden har været helt urørt, det vil sige uden menneskelig påvirkning, såvel direkte (f.eks. skovdrift) som indirekte (f.eks. bestøvning fra indførte træarter).

Begrebet naturskov er vanskeligt at definere, og der er ikke enighed om en international terminologi. Det er derfor mere entydigt at beskrive de bevaringsværdige skovtyper. Der skelnes mellem tre kategorier bevaringsværdige skovtyper: Skov uden skovdrift (urørt skov), skov med særlig skovdrift (gamle driftsformer såsom stævning, plukhugst eller græsning) samt oprindelig skov i forstlig drift (f.eks. traditionel bøgehøjskov med selvforyngelse).

Urørt skov er kendetegnet ved at være et dynamisk system under evig forandring. Ved udlæg af arealer til urørt skov sikres den biologiske kontinuitet, hvorved der på langt sigt udvikles naturlige skovstrukturer med stor variation og mange levesteder til dyr og planter.

De andre bevaringsværdige skovtyper er udtryk for en fastholdelse af særlige driftsformer, hvor hovedformålet kan være produktion, sikring af biologisk mangfoldighed, formidling af gamle driftsformer m.v.

Bevaring af arealer med gamle driftsformer sikrer levesteder for en lang række arter, der er knyttet til disse særlige, ofte lysåbne skovtyper, og som i det traditionelle skovbrug har vanskelige overlevelsesbetingelser.

Skov, der indfinder sig på ubevoksede arealer, der lægges ud til fri tilgroning/succession, kan også være bevaringsværdig, f.eks. som urørt skov.

Den oprindelige skov er bevaringsværdig, hvor den har kontinuitet langt tilbage i tiden samtidig med, at den har en genetisk oprindelig hovedtræart. Den kan bevares ved en af de nævnte driftsformer, eller ved et andet dyrkningssystem, der er baseret på selvforyngelse.

I første omgang er naturskavsstrategien blevet fulgt op med udpegning af 65 større, sammenhængende områder over 25 ha med urørt skov og gamle driftsformer i statskovene. Her vil naturindholdet og naturens egen dynamik i fremtiden have højeste prioritet. Hertil kommer et stort antal mindre arealer. Der er udpeget i alt ca. 3.500 ha statskov, der fremover skal henligge urørt og ca. 5.600 ha, der fremover skal drives med gamle driftsformer. I statskovene forynges løvtræarealer så vidt muligt med selvforyngelse, hvilket bidrager til at sikre de oprindelige skove.